

Κλάψτε δάση και λαγκάδια !...
πῆν ἢ τόσας μου τιμαίς,
πῆν τὰ σῦκα, πῆν τὰ λάδια,
καὶ τοῦ Σώχου προτομαίς.

Τώρα πλέον μ' ἀπληστικὸν
δὲν θὰ βλέπ' ὁ φουκαρὸς
'στού Δροσινὴ τὴν Ἑστίαν
διαφόρων προσφορῶν.

'Μπρός και' πίσω θὰ κυττάζω
μὴ κανεὶς λεπτὰ μου στίλλῃ,
κί' ἄρθρα μόνον θὰ διαβάζω
τοῦ κυρίου Παγανέλη.

Κλάψε, ξύλινη φαμίλια
τοῦ ζευξίαι καὶ σκαρταδού...
μήτε μία κἄν μποτίλια
δραστικῶ ῥαισινολάδου
εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ λάβῃς,
καὶ θὰ κόβῃς καὶ θὰ ράβῃς.

Τοῦ λοιποῦ δραχμὴ καμμία,
καὶ μὴν τρήξῃς νὰ ρωτῆς
τὸν Χωρέμη τὸν Ταμία
καὶ τὰ χίρια τοῦ κυττάς.

Τὸ τσερβέλο μου θὰ στρίψῃ...
σύ ποῦ 'πίταξες εἰς ὕψη,
δεκαετηρίαι καμμέναι,
γύρνα 'δὲς ἱλαρωμένη
τὸ πιστό σου τὸ ζαγάρι,
δπού τρέχει μὲ ταγάρι.

'Ἄλλ' ὄχι... ταῦτα 'στούς Ρωμηούς ὁ Φασουλῆς ἐντίλλεται
καὶ μίᾳ γιὰ πάντα μάθετε, φιλομούσι χαζοί,
πὼς ὅσο δῶρα πρὸς ἐμὲ προθύμως ἀποστέλλετε,
ἢ φίλη δεκαετηρίαι αἰώνια θὰ ζῆ,
ἄλλ' ὅταν πιά δὲν στέλλετε αὐτοαὐτικῶς παύει
κί' ἀρχίζει μίγαις ὅπως πρὶν ὁ Φασουλῆς νὰ χάβῃ.

Νὰ καὶ καθρέπτης κόμ' ἰλ φοῖ, χαριτωμένο δῶρο...
τόν στέλλει ὁ Ρουσοπούλος μαζί μὲ τὸν Μαγγιῶρο.
Δεῦν νὰ κατοπτρίσωμεν τῆς μοῦρης μας τὸ κάλλος
πρὶν μᾶς τὸν σπάσουν οἱ σειμοὶ καὶ γίνῃ μίγαις θρήνος...
ἄλλ' ἔρχεσαι τοὶς μετρητοὶς νὰ δώσῃ τὰ μισὰ
δὲ σοκολάταις μπλόκταις μὲς στέλλει κί' ἕνας ἄλλος,
ὁ ρέικτης Ἀθραμόπουλος, ζαχαροπλάστης εἷνος.

Κί' ὁ προσφιλεὶς μας συγγενὴς, ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας,
εἰς ἔπωτάτων Ἰνδιῶν ἐσχάτως ἀριθάρσιος
μὲ δῶρα πολυποικίλια καὶ πολυτιμῶς γούνας
καὶ πηῖνο περιβόητον 'στὴν κῆρην μας ἐχάρισε.
Εὐχαριστήρια λοιπὸν κί' εἰς τοῦτον περισσὰ,
μ' αὐτὸ τὸ πηῖνο δυνατὴ μᾶς περιμένει ρίστα,
ἄλλ' ἔρχεσαι τοὶς μετρητοὶς νὰ δώσῃ τὰ μισὰ
καὶ μίᾳ φουσαρμόνικα νὰ πάρῃ μὲ τὰ ρίστα.

Κί' ὁ Παππαμιχαλόπουλος, στολιδὶ τῶν ρητόρων,
κί' ἐκεῖνος δὲν ὑστέρησε 'στὴν ἀγαθὴν μερίδα,

καὶ τοὺς Χιλίους Πλαταιεῖς μ' ἀπέστειλεν ὡς δῶρον,
τὰ μάλιστα καταλλήλων γιὰ χιλιετηρίδα.

Κωνσταντινίδες δ' ὁ γνωστός κτηνίατρος μὲ ζῆλον
ἐστειλε δι' ἀνάμνησιν 'στὸν προσφιλεῖ μας σκύλον
τὴν Θεραπειᾶν τῶν Κυνῶν, τὴν γλαφυρὰν καθ' ὅλα,
ἄν καὶ νομιζῶ πὼς τὸν Γκιουλὸ ὁ φόρος δὲν τὸν πνίανει,
ἀπαναντίας μάλιστα τὸν σκιάζεται κί' ἡ φύλα
κί' ἕνα μονάχα κόκκαλο γιὰ δαίτα τοῦ φθάνει.

'Ἄλλὰ τί πρώτων νὰ σᾶς πῶ, τί δ' ὕστατον ν' ἀφήσω ;
'στὴν δεκαετηρίδα μου ἀφήτε νὰ τρυφήσω
κί' ἀπροδοκῆτως τῆς τυρῶς θ' ἀκολουθῶ
κί' οὐδέποτε' ἐκ τῶν δῶρων τῆς δὲν θὰ παραιτηθῶ.

Εἶναι μίᾳ τζόγια λατρευτῆ, τσακίστρα καὶ μαριόλα,
ἄλλ' ἔφαρ' ἄρχις κί' ἡ γῆ ἀνάκατα καρπίτια,
κί' ἀπροδοκῆτως ἡ πτυχὴ ἴτιναξὶ τὰ κῶλα
σάν Προσκυνῆ, σάν Κόλακας καὶ Κολοσιταίνισα.

Καὶ τώρα ρόβαλον βαρὺ ἀρπάξετε καὶ ξύλον
κί' ἐνδοξῶς μπαγλαρώσετε τὸν ἐνδοξὸν σας φίλον.
Τὸ πᾶν περνεῖ σάν χίμαρα 'στὸν κόσμον παρακαίρως
ὅπουταν χῶμα μάλιστα πατῆς Ἑλληνικῆς,
καὶ καθὲ φιλιτατος Ρωμηός ἄς λάθῃ τώρα μίρος
εἰς τοῦτο τὸ μπαγλαρώμα τὸ πανηγυρικόν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης Φασουλῆς
κί' ἠκούσθη θρήνος σύμμικτος κί' ὀλολυγμὸς πόλυς,
κί' ὁ Περικλῆτος ὁ πιστός τὰ φρούρια τοῦ σουφρόνου
τὸν μπαγλαρώνει σεβάρως μὲ ζῦλα δίκαια χρόνων.

Πίρτουν χαστούκια σάν βροχὴ καὶ φάπαις σάν χαλαζί
κί' ὄλ' ἡ φαμίλια σύσσωμη βουίει κί' ἀλαλάζει,
ὅταν μ' ὑπόγειον βοῦν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας
ἕνας σεισμός τρικουβερτος, κατ' ἄλλους παλματίας,
κατ' ἄλλους βεθέσσης πηλοκίτος, κατ' ἄλλους τυμπανίτης,
ποῦ δὲν τὸν μάντιους κανεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτης,
τὸν ρίχνει κάτω μπρούμπατα καὶ τούμπανο τὸν κἀνει,
ἢ δὲ γαιθάρη τὸν κλειτοῦσθ κί' ὁ σκύλος τὸν δαγκάνει,
κί' ὄλοι κρυγαζῶνα ὁ Ἐλελεῦ
μπαγλαρωμένει Βασιλεῦ ! »)

Καὶ ὄλιγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καὶε βιβλίον ρέτε κί' ἡ Ρωμηοῦν πάσα
ἄς ἀναγνῶσθ ἀπαικτος εἰς τὴν « Ἐφημερίδα »
μὲν λαμπρὸν μετῆρσιον τοῦ Κωνσταντίνου Φραγκόσσο...
'στού Κουβύλια καὶ τῆς γνωστῆς ἐξέλιται γραφίτα.

Ἀδύρον τέλος πάντων δὲ βῆθ' μοναδικόν
τὸ φέλλον τῆς « Ἐστίας » τοῦ πανηγυρικόν.

'Ἦσαν καὶ κἀνοητικαὶ εἰς τοὺς Ἀιδουνοπούλους,
ὄλα τοῦ χρόνου καιροῦ γι' ἀρίστηδες καὶ δούλους,
ἴδαν πρῶτα καὶ ποσὴ καὶ γέννημα καὶ μανυθῶν,
μπαστονιὰ καὶ 'ποκίμια, καὶ εἰ δὲ ἴδαν 'ρῶτα...
πολλὰν κυρίον ἐφανῆν ἀρίστης τὰ κενυθῶν
καὶ τρήχουν μὲ τὰ τέσσαρα περὶ νὰ τέρψῃ πρῶτα.
Πῶ ! πῶ ! στολιδὴ ζηλευτὰ μὲ μέσους καὶ κανέλιας
κί' ἐσοῦρακα μεταξὺ καὶ κἀλταις καὶ φανέλιας
γιὰ τῶν μεγάλων νιοστῆτῶ τὸ πλοῖστο συνάρι...
ἐκί' οἱ Ἀιδουνοπούλοι δὲν κἀνον πιά νιοστῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου « Κορίνθης » τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωστατίου, κοινοῦτος πόλυς.